

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 1.8.2008
KOM(2008) 502 endelig

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET

**Anden overgangs- og evalueringsrapport om anvendelsen af Rådets fælles holdning
2005/69/RIA**

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET

Anden overgangs- og evalueringsrapport om anvendelsen af Rådets fælles holdning 2005/69/RIA

INDLEDNING

Et af EU's hovedmål er at sikre borgerne et højt tryghedsniveau inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed. For at nå det mål er medlemsstaterne nødt til at arbejde tættere sammen, navnlig for så vidt angår udveksling af oplysninger mellem deres kompetente retshåndhævende myndigheder og mellem disse og sådanne myndigheder i tredjelande.

Stjålne, bortkomne eller ulovligt handlede udstedte pas og blankopas anvendes til at undgå retsforfølgning og begå ulovlige aktiviteter, der bringer EU's og de enkelte medlemsstaters sikkerhed i fare. Som følge af selve truslens art giver det kun mening at gøre en indsats på EU-plan.

Alle medlemsstaterne er medlemmer af Den Internationale Kriminalpolitiorganisation (Interpol). For at udføre sin opgave har Interpol oprettet en database over stjålne rejsedokumenter (SLTD), der giver Interpols medlemmer mulighed for at udveksle oplysninger om bortkomne og stjålne pas.

Rådets fælles holdning 2005/69/RIA forpligter medlemsstaterne til at sikre, at deres kompetente retshåndhævende myndigheder udveksler data om stjålne, bortkomne eller ulovligt handlede udstedte pas og blankopas, der er formateret således, at de kan medtages i et bestemt informationssystem, samtidig med at det sikres, at de registrerede personers grundlæggende rettigheder overholdes.

1. DE CENTRALE KRAV I DEN FÆLLES HOLDNING

I den fælles holdning er der fastsat 5 forpligtelser for medlemsstaterne:

- at udveksle alle nuværende og fremtidige pasoplysninger (som defineret) med Interpol
- at sikre, at sådanne oplysninger udveksles med Interpol, straks efter at de er indlæst i den nationale database eller SIS
- kun at udveksle sådanne oplysninger med medlemmer af Interpol, som har et tilstrækkeligt højt beskyttelsesniveau for personoplysninger, og at overholde grundlæggende rettigheder og friheder i relation til elektronisk behandling af personoplysninger
- at sikre, at deres kompetente retshåndhævende myndigheder anvender Interpols database til at få adgang til sådanne oplysninger, når det er hensigtsmæssigt for udførelsen af deres opgave og at etablere de nødvendige infrastrukturer for at lette denne konsultation
- at sikre, at de træffer de fornødne foranstaltninger i tilfælde af positiv identifikation (hit).

2. FORMÅLET MED RAPPORTEN OG EVALUERINGSMETODE

I 2006 forelagde Europa-Kommissionen Rådet en rapport om anvendelsen af Rådets fælles holdning i medlemsstaterne¹ ("rapporten fra 2006"). I rapporten fra 2006 blev det konkluderet, at medlemsstaterne stadig ikke har gennemført Rådets fælles holdning fuldt ud,

¹ KOM(2006) 167.

og der blev givet visse henstillinger til medlemsstaterne. Rådet bad derfor Kommissionen om at fremlægge endnu en rapport for at vurdere, i hvor høj grad medlemsstaterne i mellemtiden havde truffet de fornødne foranstaltninger².

Som følge heraf sendte Kommissionen den 1. juni 2007 et spørgeskema til medlemsstaterne for at se, i hvilket omfang og hvordan den fælles holdning blev anvendt, og om der eventuelt var sket forbedringer efter rapporten fra 2006.

Alle medlemsstater besvarede spørgeskemaet. Nogle af de oplysninger, Kommissionen modtog, var tvetydige, ufuldstændige, henviste til national lovgivning og andre bestemmelser uden at give yderligere detaljer og blev givet på grundlag af medlemsstaternes forskellige fortolkninger af de stillede spørgsmål. Kommissionen indkaldte derfor specialister fra medlemsstaterne til et møde med henblik på at få præciseret besvarelsenerne af spørgeskemaet og drage konklusioner på grundlag heraf. Mødet blev holdt i Bruxelles den 17.-18. september 2007.

Denne rapport giver et overblik over de skriftlige besvarelser af spørgeskemaet og medlemsstaternes specialisters mundtlige forklaringer og oplysninger på førnævnte møde, og der foretages på grundlag heraf en vurdering af, i hvor høj grad den fælles holdning er blevet gennemført.

3. RESUMÉ AF BESVARELSERNE

3.1. Har Deres medlemsstat gennemført den fælles holdning med hensyn til udveksling af bestemte oplysninger med Interpol (2005/69/RIA)?

- **Hvis ja, hvordan har Deres medlemsstat så gennemført den? Fremsend venligst de relevante gennemførelsesbestemmelser, hvor det er hensigtsmæssigt.**
- **Hvis nej, har Deres medlemsstat så til hensigt at gennemføre den?**
- **Til de medlemsstater, der besvarede spørgeskemaet om gennemførelsen af den fælles holdning, der blev udsendt i 2006: er der sket ændringer i situationen i perioden 2006-2007?**

Medlemsstaternes besvarelse af dette spørgsmål viste, at alle medlemsstater har truffet foranstaltninger til at gennemføre den fælles holdning, men at de befandt sig i meget forskellige faser af gennemførelsen. Selv om Letland og Slovakiet på tidspunktet for besvarelsen af spørgeskemaet ikke fuldt ud havde gennemført den fælles holdning, forventede de, at det ville ske inden udgangen af 2007. Svarene viser, at der generelt er sket store fremskridt for så vidt angår gennemførelsen og anvendelsen af den fælles holdning siden rapporten fra 2006.

3.2. Udveksler Deres medlemsstat alle oplysninger om stjålne, bortkomne eller ulovligt handlede udstedte pas og blankopas med Interpol som krævet i artikel 3, stk. 1, i Rådets fælles holdning 2005/69/RIA? Hvis Deres medlemsstat ikke udveksler alle sådanne pasoplysninger med Interpol, bedes De anføre, hvor stor en procentdel der ca. udveksles?

Svarene viser, at 22 medlemsstater udveksler alle de krævede oplysninger om pas med Interpol, mens en medlemsstat meget snart vil gøre det. Visse medlemsstater går endda videre

² 910/1/06 ENFOPOL 108 SIRIS 108, 8.6.2006.

end kravene i den fælles holdning og udveksler oplysninger med Interpol om bortkomne eller stjålne id-kort.

Den type oplysninger, der udveksles, er ikke altid så fuldstændig i tre medlemsstater, som det kræves i den fælles holdning. Således sender Polen kun oplysninger om pas, der er bortkommet eller stjålet som følge af kriminalitet, Ungarn kun om stjålne pas og Portugal kun om stjålne blankodokumenter.

3.3. Udveksler Deres medlemsstat i henhold til artikel 3, stk. 3, i Rådets fælles holdning 2005/69/RIA straks alle pasoplysninger med Interpol, efter at de er optaget i Deres relevante nationale database eller SIS (hvis Deres medlemsstat deltager i det system)? Til de medlemsstater, hvor der går tid inden optagelsen af oplysningerne i Interpols database: beskriv de arbejdsgange, der gør, at der går et stykke tid mellem registreringen af oplysningerne i Deres relevante database og eventuelt SIS og optagelsen af disse i Interpols database.

I henhold til artikel 3, stk. 3, i den fælles holdning kræves det, at oplysningerne efter optagelsen i den nationale database eller i SIS *straks* optages i Interpols database. Det skal bemærkes, at den fælles holdning ikke fastlægger det tidsrum, der går fra et pas er rapporteres stjålet, og til oplysningen skal optages i den nationale database.

Besvarelsene af spørgeskemaet viser, at kun 11 medlemsstater straks har foretaget en sådan optagelse, mens to medlemsstater vil gøre det, når deres infrastruktur er operationel. Otte medlemsstater udveksler hver dag sådanne oplysninger med Interpol, som, selv om det ikke er ideelt, kan udgøre en acceptabel praksis. Italien og Ungarn udveksler oplysninger med Interpol hver måned, og Tjekkiet hver uge.

3.4. Skelner Deres medlemsstat mellem Interpol-medlemmer, som disse data udveksles med, og dem, de ikke udveksles med, jf. artikel 3, stk. 1, i Rådets fælles holdning 2005/69/RIA? På hvilket grundlag beslutter Deres medlemsstat at foretage en sådan sondring eller ikke at gøre det? Indgår gensidighed i overvejelserne? Til de medlemsstater, der besvarede spørgeskemaet i rapporten: har De ændret fremgangsmåde?

I henhold til artikel 3, stk. 1 og stk. 5, i den fælles holdning kræves det, at medlemsstaterne kun udveksler sådanne oplysninger med Interpol-medlemmer, som har et tilstrækkeligt højt beskyttelsesniveau for personoplysninger, og som overholder de grundlæggende rettigheder og friheder i relation til automatisk behandling af personoplysninger. Besvarelsene af spørgeskemaet viser, at kun Nederlandene sondrer mellem Interpol-medlemmer, mens alle andre medlemsstater ikke gør det.

De medlemsstater, der ikke foretager en sådan sondring, havde to begrundelser herfor: a) de mener, at de oplysninger, der sendes til Interpol, navnlig pasnumre, ikke indeholder nogen personoplysninger, og b) de mener, at de har interesse i at kunne lokalisere deres egne pas i et hvilket som helst andet land. Medlemsstaterne har på specialistmøderne præciseret, at spørgsmålet om et tilstrækkeligt højt beskyttelsesniveau for personoplysninger og overholdelsen af de grundlæggende rettigheder og friheder indgår som en del af risikovurderingen, når de modtager anmodninger om bekræftelse af en positiv identifikation eller om baggrundsoplysninger.

3.5. Hvilke retningslinjer har Deres medlemsstat aftalt med Interpol for udveksling af alle pasoplysninger i dens besiddelse, jf. artikel 3, stk. 2, i Rådets fælles holdning 2005/69/RIA? Til de medlemsstater, der ikke har aftalt sådanne retningslinjer: mener De, at Interpols regler er tilstrækkelige? Til de

medlemsstater, der besvarede spørgeskemaet i rapporten fra 2006: anvender De de aftalte retningslinjer i praksis til at overføre data?

Ingen af medlemsstaterne har vedtaget særlige retningslinjer for udveksling af pasoplysninger med Interpol. Medlemsstaterne synes at mene, at Interpols regler og systemer såsom I-24/7 giver tilstrækkelig beskyttelse.

3.6. Hvilke kompetente retshåndhævende myndigheder i Deres medlemsstat har ret til at søge i Interpols database med henblik på denne fælles holdning, jf. artikel 3, stk. 4, i Rådets fælles holdning 2005/69/RIA, og i forbindelse med hvilke opgaver bruger de databasen? Til de medlemsstater, der allerede har anført de pågældende myndigheder i besvarelsen af spørgeskemaet i rapporten fra 2006: præciser de opgaver, i forbindelse med hvilke disse myndigheder anvender Interpols database.

I alle medlemsstaterne har politimyndighederne ret til at søge i Interpols database, med undtagelse af Grækenland, hvor kun Interpols nationale kontor har ret hertil. Det skal bemærkes, at i de fleste medlemsstater anses efterretningstjenesten for at være en del af politimyndighederne.

I de fleste medlemsstater har andre retshåndhævende myndigheder end politiet også ret til at søge i Interpols database. F.eks. har grænsevagter og toldmyndigheder i Polen ret til at søge i databasen, grænsevagter og migrationsministeriet i Letland, grænsepolitiet i Italien og det kongelige militærpoliti i Nederlandene .

3.7. Har Deres medlemsstat udviklet retningslinjer for og/eller uddannelseskurser vedrørende sager, hvor det skønnes at være hensigtsmæssigt at konsultere Interpols database? Til de medlemsstater, der allerede har anført den pågældende udvikling i besvarelsen af spørgeskemaet i rapporten fra 2006: hvordan sikrer Deres medlemsstat, at der finder en passende og hensigtsmæssig konsultation sted?

Besvarelsene viser, at 17 medlemsstater har udviklet visse retningslinjer for eller uddannelseskurser i brugen af Interpols database. I nogle medlemsstater gives der generelle retningslinjer til de personer, der har adgang til databasen. Generelt synes medlemsstaterne dog at mene, at databasen er selvforklarende, og at det er tilstrækkeligt blot at have adgang til den. De mener ikke, at der er et særligt behov for, at de retshåndhævende myndigheder uddannes eller rådgives i anvendelsen af Interpols database.

3.8. Har Deres medlemsstat allerede etableret den infrastruktur, der er nødvendig for at gøre det nemmere at gennemføre konsultationen i henhold til artikel 3, stk. 4, i Rådets fælles holdning 2005/69/RIA?

- Hvis ja, giv en beskrivelse af den relevante infrastruktur.
- Til de medlemsstater, der besvarede dette spørgsmål i spørgeskemaet i rapporten fra 2006: er der sket ændringer i Deres situation siden da?
- Har Deres kompetente myndigheder direkte adgang til Interpols database? Hvis der er direkte adgang, beskrives arbejdsgangen.

De fleste medlemsstater anvender pasoplysningerne i Interpols database udelukkende til undersøgelser. Kun nogle få medlemsstater anvender også databasen til kontrolformål. Sidstnævnte medlemsstater har givet eller er ved at give grænsevagter adgang til databasen, således at de kan søge i databasen manuelt eller automatisk ved grænseovergangene ved brug af de redskaber, Interpol har stillet til rådighed, nemlig I-24 og MIND & FIND.

Det synes at fremgå af besvarelsene, at medlemsstaterne ikke har taget initiativ til en specielt proaktiv fortolkning af artikel 3, stk. 4, og overvejende mener, at blot det at give potentiel adgang for kompetente myndigheder er tilstrækkeligt til at opfylde kravet i artiklen. Dette synes i strid med artiklens ordlyd og især med medlemsstaternes forpligtelse til at "sikre", at de retshåndhævende myndigheder konsulterer Interpol-databasen, når det er hensigtsmæssigt.

3.9. Ud over at sørge for at overholde den nationale lovgivning vedrørende databeskyttelse træffer Deres medlemsstat andre foranstaltninger for at sikre et passende beskyttelsesniveau for personoplysninger i det relevante Interpol-medlemsland og for at sikre overholdelsen af de grundlæggende rettigheder og friheder i relation til automatisk behandling af personoplysninger, jf. artikel 3, stk. 5 i Rådets fælles holdning 2005/69/RIA? Har der været klager fra enkeltpersoner som følge af sådanne udvekslinger af oplysninger?

Besvarelsene viser, at medlemsstaterne ikke træffer særlige foranstaltninger for at sikre et passende beskyttelsesniveau for personoplysninger i det relevante Interpol-medlemsland og for at sikre overholdelsen af de grundlæggende rettigheder og friheder i relation til behandling af personoplysninger, med undtagelse af Nederlandene, der begrænser de områder, hvor dets oplysninger er tilgængelige. Alle medlemsstaterne mener, at deres nationale lovgivning er tilstrækkelig. Belgien, Cypern, Bulgarien, Grækenland og Portugal mener, at de pasoplysninger, der udveksles med Interpol, ikke er personoplysninger.

Medlemsstaterne rapporterede ikke om klager fra borgere i forbindelse med udveksling af oplysninger med Interpol.

3.10. Giv statistiske oplysninger om, hvor mange positive identifikationer (hit) Deres kompetente myndigheder har haft i Interpols database de seneste 12 måneder. Hvor lang tid må Deres kompetente myndigheder i gennemsnit vente for at få bekræftet, at der er tale om et hit, og for at få baggrundsoplysninger som følge heraf?

De fleste medlemsstater fører ikke statistik over, hvor mange positive identifikationer (hit) deres kompetente myndigheder har haft i Interpols database, og kunne ikke komme med nogen tal. Disse data blev stillet til rådighed af Interpol og viste, at der i EU i tidsrummet januar-august 2007 var 1 599 positive identifikationer sammenlignet med 191 i samme tidsrum i 2005.

Ifølge besvarelsene af spørgeskemaet varierede det tidsrum, hvori de kompetente myndigheder i gennemsnit ventede på at få *bekræftet*, at der var tale om et hit, mellem "sekunder" og "måneder" eller "ingen bekræftelse overhovedet", selv om 13 medlemsstater ikke var i stand til at angive noget gennemsnit overhovedet.

Det gennemsnitlige tidsrum, de kompetente myndigheder var nødt til at vente for at få *baggrundsoplysninger* efter et hit varierede mellem "24 timer" og "10 dage" og "ingen baggrundsoplysninger overhovedet". 17 medlemsstater var ikke i stand til at fremlægge sådanne statistiske oplysninger, fordi de ikke lå inde med dem, eller fordi svartiden varierede væsentligt, afhængigt af hvilket tredjeland der var tale om.

3.11. Giv statistiske oplysninger om, hvor mange anmodninger om bekræftelse af en positiv identifikation (hit) De i gennemsnit har modtaget fra andre medlemsstaters kompetente myndigheder efter et hit i Interpols database i løbet af de seneste 12 måneder. Hvor lang er den gennemsnitlige svartid på sådanne anmodninger om bekræftelse og om baggrundsoplysninger efter et hit?

Svarene viste, at 18 medlemsstater ikke fører statistik over, hvor mange anmodninger om bekræftelse af en positiv identifikation de modtager fra andre medlemsstater eller fra andre Interpol-medlemslande. Den gennemsnitlige svartid for anmodninger om bekræftelse efter en positiv identifikation varierede mellem "minutter" og "nogle timer", mens den gennemsnitlige svartid for at tilvejebringe baggrundsoplysninger var væsentlig længere. En medlemsstat bemærkede, at det kan tage op til fire uger.

4. SPECIFIKKE KONKLUSIONER

For at give et generelt overblik over anvendelsen af den fælles holdning er det igen nødvendigt at vende tilbage til de fem tidligere opstillede kerneforpligtelser, der påhviler medlemsstaterne.

4.1. At udveksle alle nuværende og fremtidige pasoplysninger (som defineret) med Interpol

På tidspunktet for udarbejdelsen af denne rapport formodes det, at alle medlemsstater har gennemført den fælles holdning og udveksler pasoplysninger med Interpol. Dette bekræftes af Interpol. Det viser, at alle medlemsstaterne siden rapporten beretningen fra 2006 har truffet foranstaltninger for at overholde deres forpligtelser.

Tre medlemsstater udveksler imidlertid ikke alle de krævede typer pasoplysninger med Interpol. Det drejer sig om Polen, der kun sender oplysninger om pas, der er bortkommet eller stjålet som følge af kriminalitet, Ungarn, der kun sender oplysninger om stjalne pas og Portugal kun om stjalne blankodokumenter. I nogle tilfælde overskrider medlemsstaterne på den anden siden kravene i den fælles holdning ved at fremlægge f.eks. oplysninger om id-kort og kørekort.

Nogle medlemsstater har gjort opmærksom på visse problemer vedrørende anvendelsen af den fælles holdning og Interpols database. Letland påpegede, at der i Interpols database ikke er et særligt felt for "udenlandske pas", og at det udgør et problem, når det er nødvendigt at indlæse sådanne oplysninger. Portugal påpegede et lignende problem i forbindelse med forfalskede pas og Tyskland med hensyn til ulovligt handlede dokumenter, der hverken er bortkommet eller stjålet. Medlemsstaterne foreslog som løsning på dette problem, at FADO-ordlisten blev vedtaget med henblik på både den fælles holdning og Interpols database.

Uanset de indkredsede problemer viser Interpols statistikker, at EU-medlemsstaterne i tidsrummet januar-august 2007 indlæste 11 237 207 oplysninger i dens database sammenlignet med 6 150 494 i samme tidsrum i 2005. Disse tal viste, at dataudvekslingen er blevet væsentligt forbedret siden rapporten fra 2006. Endvidere udgør EU-medlemsstaternes optagelser af oplysninger i ovennævnte tidsrum mere end to tredjedele af de samlede oplysninger, hvilket viser, hvor meget deltagelsen i systemet er vokset, og at EU nu spiller en vigtig rolle for Interpol, når det drejer sig om at øge Interpols kapacitet.

4.2. At sikre, at sådanne data udveksles med Interpol, straks efter at de er optaget i den nationale database eller SIS

Selv om medlemsstaternes besvarelser viser, at der har været en positiv udvikling siden rapporten fra 2006, er der plads til, at medlemsstaterne yderligere forbedrer anvendelsen af den fælles holdning.

Kun 11 medlemsstater er nået dertil, at de efter optagelsen af oplysninger i den nationale database straks overfører dem til Interpols database. Yderligere to medlemsstater forventes at gøre det meget snart. Otte medlemsstater udveksler hver dag sådanne oplysninger. I forbindelse med håndhævelse spiller tiden imidlertid en meget vigtig rolle, og intet mindre end *øjeblikkelig* overførsel af oplysninger til Interpols base kan anses for tilstrækkeligt. Fremlæggelse af oplysninger hver måned eller hver uge er fuldstændig uhensigtsmæssigt med henblik på den fælles holdning.

Det er vigtigt, at medlemsstaterne udveksler oplysninger med Interpol straks, da det vil øge oplysningernes værdi og kollektivt værdien af hele udvekslingsmekanismen. Det henstilles, at de berørte medlemsstater træffer foranstaltninger til at rette op på situationen og overholde dette krav i den fælles holdning.

4.3. Kun at udveksle sådanne data med Interpol-medlemmer, som har et tilstrækkeligt højt beskyttelsesniveau for personoplysninger

I artikel 3, stk. 1 og 5, i den fælles holdning kræves det, at medlemsstaterne sikrer, at udvekslingen af pasoplysninger sker under overholdelse af kravet om, at det modtagende Interpol-land har et tilstrækkeligt højt beskyttelsesniveau for personoplysninger og overholder de grundlæggende rettigheder i relation til den automatiske behandling af personoplysninger. Af alle medlemsstaterne har kun Nederlandene valgt at begrænse, hvem der kan modtage dets pasoplysninger, for på den måde at overholde ovennævnte forpligtelse i den fælles holdning.

Alle de øvrige medlemsstater påberåber sig to grunde til ikke at begrænse adgangen til deres pasoplysninger. For det første har de fleste af medlemsstaterne tilkendegivet, at de ikke betragter pasnumre som "personoplysninger". De mener derfor, at bidrag til eller konsultationer i Interpols database ikke vil medføre udveksling af personoplysninger. På grundlag heraf finder de fleste medlemsstater, at de overholder deres forpligtelser i medfør af den fælles holdning, når de ikke begrænser adgangen til deres pasoplysninger. For det andet finder de, at for så vidt angår retshåndhævelse og af hensyn til deres borgere har de interesse i at få at vide, hvis et af deres pas opdages i andre dele af verden. Alle medlemsstaterne mener, at overvejelserne vedrørende passende databeskyttelse og grundlæggende rettigheder kun bør spille en rolle i opfølgingsfasen efter en positiv identifikation (hit) enten for at bekræfte hittet eller give baggrundsoplysninger. Denne opfølgning varierer fra sag til sag, efter at der er foretaget en risikovurdering af situationen, ud fra hvad der er forholdsmæssigt og nødvendigt.

I tilfælde af blankopas vil bidrag til eller konsultation af Interpols database ikke medføre en udveksling af personoplysninger, hvorfor spørgsmålet om sikring af et passende databeskyttelsesniveau hos modtageren ikke er relevant. I tilfælde af udstedte pas, selv hvis sådanne bidrag eller konsultationer kun vedrører pasnumre, er det nødvendigt at træffe foranstaltninger for at beskytte personoplysninger, da oplysninger om et udstedt pas er oplysninger vedrørende en identificerbar person.

Det forhold, at kun én medlemsstat gør en indsats for at sondre mellem, hvilke lande pasoplysninger deles med, viser, at medlemsstaterne er relativt åbne over for at dele deres oplysninger, og at de ikke bekymrer sig om, hvorvidt de lande, de deler data med, har en passende beskyttelse af personoplysninger eller ej. Når der ikke er tale om udveksling af personoplysninger, er denne praksis selvfølgelig acceptabel. I alle andre tilfælde henstiller

Kommissionen til medlemsstaterne, at de sikrer, at kravene vedrørende beskyttelse af personoplysninger overholdes lige fra begyndelsen af optagelsen af oplysninger eller konsultationen i Interpols database, og at de vælger at begrænse, hvem der kan modtage deres oplysninger om udstedte pas for derved at overholde forpligtelsen i medfør af artikel 3, stk. 1 og 5, i den fælles holdning.

Artikel 3, stk. 1, giver desuden medlemsstaterne ret til at vælge kun at udveksle pasoplysninger med andre Interpol-lande, der også udveksler sådanne oplysninger. Selv om de fleste medlemsstater mener, at en sådan gensidig behandling er vigtig, mener de også, at det kun er relevant i opfølgingsfasen efter en positiv identifikation (hit).

4.4. At sikre, at deres kompetente retshåndhævende myndigheder anvender Interpols database til at få adgang til sådanne oplysninger, når det er hensigtsmæssigt for udførelsen af deres opgave og at etablere de nødvendige infrastrukturer for at lette denne konsultation

Selv om den fælles holdning forpligter medlemsstaterne til proaktivt at etablere de nødvendige infrastrukturer og sikre, at deres kompetente retshåndhævende myndigheder søger i Interpols database, når det er hensigtsmæssigt, synes de ikke at have taget seriøse skridt til at overholde deres forpligtelse.

Det ser ifølge besvarelsene ud til, at de fleste medlemsstater anvender pasoplysningerne i Interpols database udelukkende til undersøgelsesformål, hvilket synes at afspejle, at den dominerende holdning hos dem er, at ved blot at give deres retshåndhævende myndigheder adgang til Interpols database, "sikrer" de, at denne værdifulde informationskilde reelt bruges. I nogle medlemsstater er databasen kun tilgængelig via Interpols nationale kontorer, mens andre har givet adgang hertil til visse specialtrænede politifolk, der har en særlig tilladelse.

Ud over ikke at opfylde deres forpligtelser i medfør af den fælles holdning drager medlemsstaterne herved imidlertid heller ikke reelt fordel af databasen i forbindelse med bekæmpelsen af alvorlig og organiseret kriminalitet og terrorisme.

Kun få medlemsstater har udvidet anvendelse af databasen til kontrolformål. At give grænsevagter direkte adgang til databasen er vigtig for at få størst mulig gavn af den fælles holdning, da det er ved grænseovergangene, et eftersøgt pas med stor sandsynlighed vil dukke op.

Østrig, Frankrig, Tyskland, Sverige, Cypern, Finland, Polen, Litauen, Luxembourg og Irland har givet eller er ved at give grænsevagter adgang til databasen, således at de kan søge i den manuelt eller automatisk ved grænseovergangene. Der gives sædvanligvis adgang ved brug af de redskaber, Interpol har stillet til rådighed, nemlig I-24/7 og MIND&FIND. Det henstilles at følge denne praksis, da det sikrer bedst mulig brug af Interpols database. Kommissionen henstiller desuden til medlemsstaterne, at de giver Kommissionen en liste over de ifølge national lovgivning "kompetente retshåndhævende myndigheder", jf. artikel 1 og 3 i den fælles holdning.

Selv om det er tydeligt, at der stadig er lang vej, inden alle medlemsstaterne har opfyldt deres forpligtelse til at give adgang til Interpols database, viser Interpols statistikker, at der er sket en bemærkelsesværdig stigning i antallet af medlemsstaternes søgninger i databasen. I perioden januar-august 2007 gennemførte medlemsstaterne 4 202 000 søgninger sammenlignet med 6 692 i samme tidsrum i 2005.

4.5. At sikre, at de træffer de fornødne foranstaltninger i tilfælde af positiv identifikation (hit)

Selv om kun få medlemsstater kunne anføre statistiske oplysninger og gennemsnit i deres besvarelser, var det muligt på et særligt møde med specialisterne at indkredse nogle af problemerne og fremsætte henstillinger herom.

Medlemsstaterne sondrede mellem anmodninger om bekræftelse af en positiv identifikation (hit) og om fremlæggelse af baggrundsoplysninger, når der indkom en anmodning som følge af en undersøgelse eller kontrol ved grænsen. De var alle enige om, at den hast, hvormed anmodninger besvares, er mest relevant i sidstnævnte tilfælde, hvor det kan få indflydelse på en borgers rettigheder.

Et af de hovedpunkter, medlemsstaterne indkredsede som værende yderst vigtigt, når der skal sikres en effektiv og hurtig opfølgning på et hit, er, at der kommer mere personale på Interpols nationale kontorer, således at de kan arbejde hele døgnet, alle ugens dage, og at Interpols nationale kontorer får adgang til databaser med pasoplysninger og fotos af pasindehavere. Disse to foranstaltninger vil have særlig stor virkning, når det drejer sig om at sikre en hurtig og effektiv opfølgning af anmodninger om bekræftelse i tilfælde af hit.

Medlemsstaterne bemærkede også, at de er positive over for, at der vedtages visse standarder for så vidt angår besvarelser af anmodninger, f.eks. at enes om den maksimale svarfrist. Der kan i første omgang vedtages en sådan frist mellem medlemsstaterne, og senere kan den udvides til alle Interpol-medlemslande.

5. GENEREL KONKLUSION

Vi har bemærket, at der er sket en væsentlig forbedring af anvendelsen af den fælles holdning siden rapporten fra 2006. Medlemsstaterne har truffet forskellige foranstaltninger for at overholde deres forpligtelser. Gennemførelsen af den fælles holdning i ordets fulde betydning er stadig ufuldstændig og kræver en mere proaktiv og engageret indsats fra medlemsstaterne.

INTERPOLS STATISTIK

1. Medlemsstaternes deltagelse i databasen over stjålne rejsedokumenter

2005	2007
18	27

2. De enkelte medlemsstaters bidrag til databasen over stjålne rejsedokumenter

Medlemsstat	Antal indkomne dokumenter
Belgien	342 104
Bulgarien	63
Cypern	3 743
Danmark	120
Estland	100 126
Finland	90 251
Det Forenede Kongerige	1 042 301
Frankrig	15 179
Grækenland	24 194
Irland	88 021
Italien	3 016 320
Letland	88 095
Litauen	341 738
Luxembourg	4 496
Malta	1 652
Nederlandene	1 641 360
Polen	626 826
Portugal	10,386
Rumænien	832,927

Slovakiet	65
Slovenien	90 054
Spanien	224
Sverige	163 541
Tjekkiet	611 814
Tyskland	1 969 842
Ungarn	17 996
Østrig	113 769
I ALT	11 237 207

3. Antal dokumenter, der er registreret i databasen over stjalne rejsedokumenter

	2005	2007
EU-medlemsstater	6 394 305	11 237 207
Stater uden for EU	2 449 300	4 484 545
I alt	8 843 605	15 721 752

4. Antal søgninger i databasen over stjalne rejsedokumenter

	2005	2007
EU-medlemsstater	8520	4 202 000
Stater uden for EU	34 796	6 232 469
I alt	43 316	10 434 469

5. Antal hit i databasen over stjalne rejsedokumenter

	2005	2007
EU-medlemsstater	381	1 599
Stater uden for EU	457	2 180
I alt	838	3 779